

Судска власт припада судовима, који су независни, а судијска функција је стална. Оцену уставности и законитости врши Уставни суд, чије су одлуке општеобавезне и извршне (Уставни суд има девет судија, а функција им је стална).

По овом уставу, у Републици Србији постоје две аутономне покрајине: Аутономна покрајина Војводина и Аутономна покрајина Косово и Метохија, као облици територијалне аутономије. Аутономија аутономних покрајина, за разлику од уставних решења из 1974. године, није имала елементе државности. Јединице локалне самоуправе су општине, градови и град Београд.

## **5. Устав Савезне Републике Југославије из 1992. године.**

После сецесије четири федералне јединице, Савезно веће Скупштине СФРЈ (са преосталим делегатима из Србије и Црне Горе у свом саставу), на основу предлога и сагласности Народне скупштине Републике Србије и Скупштине Републике Црне Горе, донело је, 27. априла 1992. године, Устав Савезне Републике Југославије. Тиме је и формално, са становишта унутрашњег, уставног права, престала да постоји друга Југославија и настала је нова, трећа југословенска држава.

Према овом уставу, у федерацији је успостављен парламентарни систем власти (са елементима канцеларског система). Савезна скупштина је дводомна (чине је Веће грађана и Веће република). Председника Републике (који, поред овлашћења да командује Војском Југославије у складу са одлукама Врховног савета одбране, има углавном репрезентативна овлашћења) бира Савезна скупштина. Врховни савет одбране чине председник Републике и председници република чланица (председник Републике је председник Врховног савета одбране). Главни носилац извршне власти је Савезна влада. Савезна скупштина бира само председника Савезне владе, а он самостално именује и разрешава савезне министре (канцеларски систем). У односу на Устав Републике Србије из 1990. године, овај устав садржи ширу листу људских и грађанских слобода и права.

У јулу 2000. године усвојени су амандмани на Устав Савезне Републике Југославије. По тим амандманима, председник Републике се бира на непосредним изборима, Савезну владу (и председника и чланове Савезне владе) бира Савезна скупштина (напуштен је канцеларски систем), а посланици у Већу република бирају се на непосредним изборима, у складу са савезним законом (по уставним решењима из 1992. године, уређивање избора посланика у Веће република било је препуштено законима република чланица). Усвајање наведених амандмана изазвало је политичку кризу у односима Републике Србије и Републике Црне Горе. То је додатно ослабило савезну државу, која је и иначе имала проблеме у функционисању, јер је, како је показало и страно искуство, тешко успоставити складну федерацију од само две федералне јединице, нарочито кад је једна од њих знатно већа од друге.

## **6. Државна заједница Србија и Црна Гора.**

Проблеми у функционисању савезне државе и тежња Републике Црне Горе да се осамостали довели су до престанка постојања Савезне Републике Југославије и стварања државне заједнице Србија и Црна Гора.

Уставну материју ове државне заједнице уређивала су два уставноправна акта – Уставна повеља државне заједнице Србија и Црна Гора и Повеља о људским и мањинским правима и грађанским слободама (која је, мада донета у форми посебног акта, била саставни део Уставне повеље). Оба наведена уставноправна акта донета су 2003. године, од стране Народне скупштине Републике Србије, Скупштине Републике Црне Горе и Савезне скупштине.

По Уставној повељи, државна заједница Србија и Црна Гора је један субјект међународног права. Органи државне заједнице су: Скупштина Србије и Црне Горе, председник Србије и Црне Горе, Савет министара и Суд Србије и Црне Горе.